

JAN KLECANDA

MALOMĚSTSKÝ APOŠTOL.

KUS HISTORIE Z MALÉHO MĚSTEČKA.

"Eh, tak už si dej pokoj!" o-
křikl Vávra Benák. "Proto ti
hlava neupadne. A vždyť to ne-
bude ještě ani dnes ani zítra."
S tímto posledním důvodem se
Vávra spokojil.
"A tak tedy zaplat pánubůh,"
řekl podávaje po řadě všem ruce.
"A ty papírky, co jsme židovi
vzali —" dodal rozpačtě.
Fuzár dobroněrně hned hrábil
do kapsy, ale Václav Jarolíněk
ho předešel.

"Dostanete je, dostanete, aby-
ste se je mohli dáti za rámeček,"
trčelo trpce řekl. "Dřívě však
musí být vystaven řádný dluzní
úpis."
"No, tak se tu mějte, páni, s pá-
nem bohem!" pozdravil Vávra i
Benák a jaksi v stísněné náladě
odešel.

Leč i naši přátelé zůstali za-
mlklí a notnou chvíli nevzchopil
se nikdo k slovu.
"Děsá vl," ozval se konečně
purkmistr. "S takovou radostí
jsem šel od toho Sachsla, ale ně-
jak jako by nám byl kdo do toho
oeta přilil."

"Nemůl jste znít o tom vtěle-
ní do knih," obrátil se farář k
Václavovi s mírnou výtkou.
"Však jste viděl, jako když ho
gráň božně. Já bych se byl spo-
kojil s pouhým úpisem."

"Ale my nesíme, velebníčku,
My nesíme. Odpusťte, ale já
ty peníze již považuji za naše, to-
tiž náze od vás svěcené a musíme
se vám tedy o ně starati. Takhle
bychom celý náš nevelký kapitá-
lek majetnou zatloukli, poněvadž
by náze na takové sousedské ho-
spodaření žádná ze starších zálo-
žen nevypomohla a také vkladna
tehdy bylo by málo. No, však on
se Vávra umodří a uzná, že od
nás nezáhláme nic neslušného."

"Nevím, nevím! Náš lid, když
si jednou zamane, těžko se dovo-
lá rozumu. A nerad bych, aby
z toho byly hned z počátku ne-
shody."
"Budou-li neshody, budou jen
z Vávrou, jinak však každý roz-
umný člověk dá za pravdu nám
a záložna se tím jen utvrdí," těšil
Václav velebníčka.

"A tak jsme tedy dnes s pomo-
cí boží začali a hned dvě duše
tím spjaticím vyrvali," radostně
vzdechl farář, maje se k odchodu.
"Jen aby se nám za to dostalo
vděku," nadhodil starostlivě
purkmistr. "Tak se mi to jako
zářící nelíbí."

"Kdo chce něco dobrého prové-
sti, mezi počítati s lidským vřel-
kem, přátelé! Aspoň ne od sou-
časného pokolení. Až jednou nás
to nebude a všude bude patrně
ovocná nář práce, snad si potomci
na nás vděčně vzpomenou. Pro-
zatím — aspoň v začátcích — bu-
deme mít více hořkosti než slad-
kosti. Ale tak to již život s sebou
přináší."

"Amen," dokončil Václavovu
řek velebníček. "Dobrý byl by
z vás kazatel, ještě lepší než len-
kyš."

A následi rozveselení rozšířil se
přátelst po první akci "záložny."

"Mohli jsme tam už také vypít
nějakou skleničku, když už jsme
v městě," broukl Benák na Vá-
vru, když šli několik kroků.
"Tam! Šťastí pokoj! mi dej!
Což jsme děti! Tu není hospoda,
to je škola, kazatelna, zpozdění-
ce, — či co. Zapleme do daleka!"
"Jen aby nás tam neviděli —"
"A má mi snad kdo co záka-
zovat! Nejsem po chvíli slyš
vášatelnou píseň, abych mohl být
kams se mi chce!" káral se Vá-
vra.

"Záložna, záložna!" broukl
uvážlivě, když již vypil několiká-
tku sklenič. "Co pořádku zálo-
na? Kde jaká záložna? A po-
moctka mi stačí! Oni nestarají
se ani Bohem! Kde má k tomu
nášle mlá!"
Václav vytrhl se náho své pí-
seň a bleskavě řekl:
"A stáka — tu máš zálohu!"
řekl s upřímnou odhodlaností. "Ať
se zachrapec! Toť když člověk

ruku podají, hned jakoby se čer-
tu upsal a už aby jen podle jejich
noty skákal. A hned na grunt
vtělit — tak, tak! — Ti páni jdou
na to bystřejší, než sám šel."

"É — no, vidíš," horlil Vávra.
"Od počátku jsem tomu mnoho
nevěřil. Však také — kde by se
najednou ta láska vzala?"
"Co nevěřil!" tráskl Benák
sklenicí o stůl. "Kdo pak to byl,
co mne od samého začátku do to-
ho tahal? Tyčdo toho běžel jako
slepý, ale já — já tomu nevěřil!"

Vávra, trochu již při kuráži,
udeřil pěsti do stolu, až sklenice
poskočila. "Cože?" rozkřikl se
na soudruha. "Ty že ne a já že
ano?" — Ale pak se jaksi rozmy-
šlil, pohlédl na Benáka ze spoda,
zamžoural očima a řekl: "No,
když ty také ne, tak jsem nevě-
řil oha; jen že jsme si to závěs-
ně řekli. Ale teď jak na ně?"

"Jak na ně? Kdo by si s tím
už dnes hlavu lámal? Hlavní věc
je, že máme teď s tím Sachsem
pokoj," řekl Benák radostně a
trochu se rozmysliv, dodal: "Což
o to, moe výbornou službu nám
s tím prokázal, že nás takhle z
těch klepet vyprostil. Nebýt to-
ho, za pár dnů jsme měli licitaci
na krku a statky na bubnu."

"To zas myslíš ty, ale já ne!"
furiantsky odvětil Vávra. "Mu-
síš znát Sachsa! Nešlo mu o nic,
jen se trochu dít prosit a nějaké
to procentíčko si připsat a byl by
zas popustil — Já už s ním
dovedu točit!"

"No, no, kyš — kyš, Vávro!
Teď se napařuješ, ale když jsme
šli do Letňan, to's měl srdce v ho-
lince. A byl-li by kdo točil, byl
by to Sachsl. — Ahych poetivě
řekl, tak se mi skoro zdá, že by
to bylo od nás lumpáctvím, kdy-
bysme teď, když nám pomohli,
chtěli jim vyprávěti."

Vávra, jenž byl již zrovna ve
vhodné náladě k hádce, rozkřikl
se na Benáka:
"A vš ty co? Dělej ty si, co
sám chceš, ale to lumpáctví si ne-
ch pro sebe. To je slovo za dvě fa-
čky a ty zrovna tak mám při so-
bě, ani měnit nemám."

"A platím!" zvolal Benák, u-
deřiv čtvrtlístníkem o stůl.
Vávra na štěstí rozpomenul se,
že nemá při sobě peněz ani na to,
co vypil, a nechtěje si přece udě-
lati hanbu v hospodě, již se po-
slední dobou vyhýbal, dořídil Be-
náka: "No, co bžíš, jakoby tě
bylo co posedlo? A zatáhneš to
přece všecko, když jsi mne sem
pozval!"

"Kdo že pozval? Já snad?"
"No — a? Kdo pak začal:
mohli jsme, mohli jsme!"
Benák hodil pohrdavě hlavou a
vytáhl z kapsy ještě nějaké drob-
né, aby měl na eslou útratu.
"Ahyš vědě! Ještě dvě ver-
žinka dám padnout, ale mahradik
mi to, až budeme dělat poháry na
správu silnice."

Pa chvíle oba svorně brali se
těžkým krokem ke Lhotě a svor-
ně hubovali na "záložnu." Ten
i onen něco slevil a tak se dohodli,
že to byla "moe výborná pomoc,"
ale že si ti páni nesmějí myslet,
že za to ni "tuhle s námičem"
mohou stát —

Druhého dne, když se jim vy-
píté pivo vykouřilo z hlavy, byli
ovšem oba zase ti starí buďi om-
seřel a ani je nenapadlo vzáhu-
vat se nějak záložny. Jen z toho
stělování do knih zůstalo ještě
trouchn trpkosti ale — na to bylo
dost času myslet.

XV.

Den po onom "vykoupení" Vá-
vra a Benáka s rukou Sachslých
seděl farář Vavrdl ve své vzdelané
a přelob sebou na stole měl roz-
staven několik podlouhých papí-
rů. Byly to směnky, jež byl do-
stal za své peníze.
Kauz pohlížel na ně s polní-
vým důvěrou a jeho hlava krou-
žila neustále podlévali myšlenky. V
tím kšně zaklonil a nabírával
důvěrou na vzájemně volal do čer-
ného stínu Jarolíněk.
"Však peníze mají všem po
sobě zachrapec! Toť když člověk

ti, ale spatřiv Jarolínka, nechal
je ležeti a veselé se směje, podá-
val mu ruku.

"To se divíte, přáteli, co? Se-
dím tu jako bankéř, který se pře-
hrabává ve svých pokladech, nebo
jako liehvář, jenž přehlídá své po-
hledávky. — Podívejte se: ani
vzpamatovati se z toho nedovedu,
že mám takovéto hrozné papíry
pod střechou!"

"Tyto již nejsou hrozné," za-
smál se Jarolíněk. "Z těch ne-
hroží nebezpečí leda vám, velebný
pane."

"Mně? Jak to, mně?" uleknuté
se ptal farář a odtrhl od směnek
ruce, jakoby se bál jedovatého
háda.

"Nebezpečí, že na konec zůsta-
nou ty papíry vám na památku,
a budete moei dát si je za ráme-
ček jako doklad lidské vděčnosti
a uznalosti."

"Im — no, pánu bohu poručo-
no! Také si pro to ani vlásku ne-
vyrvu," řekl odevzdáně, ale pře-
ce s nádechem tesknosti pan fa-
rář. "Jen když jsme tím dvěma
pomohli. Já už se nějak potěším
nadějí, že půjdu dříve na odpou-
štění, než by mne dali na odpou-
šinek."

"Nebude tak zle, velebníčku!
To já jen tak prohodil, poněvadž
člověk musí býti připraven vždy-
cky na to nejhorší. Pravda, tím
dvěma jsme pomohli, ač nevím,
jestli trvale, a nepolezou-li tomu
Sachslovi zase znovu pod drápy.
Považte — Kraus, co měl od lidí
směnky, všecko to smahinou po-
stoupil či prodal Sachslovi a ten
prý to teď bude ostře honit k pla-
zení. A co nejhoršího, že mezi
směnkami je i několik již pro-
šlých, jež může Sachsl ihned za-
lovati."

"Nu, jakáž pomoe? Budeme
vypláet," řekl farář prostě.
"Oh, oh — toť je velkolepé!"
zvolal Václav se směchem, ale
přec v patrném údivu. "Ani Ro-
šild by tak klidně neřekl: "Bude-
me vypláet," a zeptal by se: Ko-
lik toho je?"

"Im, to máte pravdu," dobro-
myslně odvětil kněz. "Z toho je
así vidět, že má Rošild v tako-
výchto věcech více zkušenosti, než
já. Ale myslím si, že ono toho
přece tak mnoho nebude, bychom
to nezmohli!"

"Všeho dohromady pět smének
na obnos osmi set zlatých."
"Nu, vidíte," zvolal farář a žer-
tem honosně se vypjal. "To já
zaplatím jednou rukou, ale —"
dodav skroucněji, "pak jsem ta-
ké již hotov se svými kapitály,
neboť mi zbude jen to, co jsem na
podlly upsal."

"Přijde-li ještě něco potom —
a to jistě přijde, — musí pomoci
starý Jarolíněk," řekl Václav s
úředně vážnou tváří.

"A jač jsou to lidé! Městáti
či venkovští? Dobří či pochybní?
— Vidíte, už se do toho finan-
nietví počínám vpravovati," za-
smál se pan farář. "Našinec, ja-
ko kněz se přece nemá ptáti, zda
dobří či pochybní, nýbrž prostě
zda jsou potřební a kde jsou?"

"Všichni se do toho vpravíme
— a ti lidé? Dva z města: Kutl a
Barnák, tři z okolí, a za to, co dlu-
huji, jistě stojí, jinak by jim byl
Kraus tak trpělivě nečekal."
"Nu tak tedy to bžte vykoup-
pít, Václavíčku! Peníze vám dám,
ale sám nepůjdu. Vezměte si s se-
bou někoho jiného, abyte měl
svědky pro případ potřeby."

"Im, všem oplat, velebný pane,
váši ochota!"

"Eh, páni bžh má jiné starosti,
než koukat kam takový starý ma-
moně uklopá své peníze. A tu to-
dy máte!" dodal, vytrhnuv na stůl
za onou stovkou vřetých i usou-
čených bankovek, na něž napomněl ještě
se podíval pohledem pře-
je-
chu trpělivě.

Václav Jarolíněk šel a přibral
si, aby Sachsla trochu posloužil,
místna Kuliška. Měl však při tom
pěťte ten úsměv, by burovně mlu-
vil s obor a ukolně zabývali se
soboustí záložny hojně vycházejí a
tak že si máš vše paky přitvo-
ruvat.

Skateřad usmíval se s odem ot-
měl, vstoupil dovnitř a sedmá hodina
něl o stěně a o tom, jak volně
mnoho peněz byly vyřadovány na
světlo slavnosti. Jeho vřetky
z vlně oděvních směnky v let-
čarce, a z usoušlých tří stánek se
řádky směnů sedl hostatěl.

Také u kupač o tom mluvili a
lámal si hlavy, kde se ty peníze
berou.

"A když se to kolem do kola
vezme, je to přece jen lehkováž-
nost od tatínka," vyhrkla paní
Tereška.
"Od tatínka? Peníze jsou pře-
ce od pana faráře!"
"Žeť jsi i ty tak dětským!
Něco bylo z peněz volebného pá-
na, ale Jarolíněk jsou při tom
také. Vím to od kousavky, že Vá-
clav tuhle, jak byl ve městě, vy-
zdvíhal peníze ve spořitelně.
Svoje ne — tak š by byly, než
starého pána?"

"Im, dobře říkáš, že jeden
blázen poblázní dvacet rozum-
ných," zabručel Blažej. "Kdo by
byl jakživ řekl, že náš starý otec
se ještě pustí do takových neroz-
umných špekulací? Co je mi po li-
dech, kteří se zasekali do dluhů?
Neuměl's hospodařit, trp! — A co
ten blázen, Václav? Kdyby se sta-
ral sám o sebe!"

(Pokračování.)

Vatávati ráno nemělo by býti
obtěžným. Po nočním spánku mě-
li byste se cítiti důkladně posilně-
ni. Pakli tomu tak není, nejste
zdraví. Můžete se přivésti do do-
brého stavu a předejiti nemoci u-
žíváním Dra. Petra Hoboka. Ono
sáhá na kořen nemoci zvyšová-
ním životní síly a pravidlováním
životních ústrojí, ledvin, jater,
žaludku, střev a živní soustavy.
Není to lék lékařnický, nýbrž
prodává se od zvláštních jedna-
telů, nebo lze ho dostati přímo od
Dr. Peter Fahrney & Sons Co.,
19-25 So. Hoyne ave., Chicago,
Illinois.

F. M. Scoblik,
český právník
a obhájce.
VEREJNÁ PRAXE.
Security, Block - TYNDALL, S. O.

DEVĚT Z DESETI
obyčejných chorob dnešní doby mají svůj původ v nečisté krvi, jež
životní ústroje oslabuje. Léč, jenž čistí krev vyléčí choroby.
DRA. PETRA
HOBOKO
nemá sobě rovna k čistění životní tekutiny a budování soustavy těla.
Je v stálém užívání po více než sto roků — dosti dlouho, aby vždy
zase svou hodnotu dokázalo. Neobsahuje ničeho, než co prospívá.
Neptejte se lékárníka po něm, neboť je dodáváno jenom od zvláš-
tních jednatelů. O další podrobnosti pište na
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD
Pravidelná poštovní a paroplavební doprava
z Baltimore do Brémen
přimo po nových dvoustrubových poštovních parnicích od 7,500
do 10,000 tun smosnosti:
Rhein, Main, Neckar, Cassell, Breslau,
Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz.
II. kajuta z Baltimore do Brémen od \$55.00 nahoru.
Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, která označena jest jak-
II. kajuta.
Všje jmenované parníky jsou výhradně nové, vřetěně zbudované a silnou
zařizené, pokoje kajutní na palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorac.
Dálší správy podávají generální jednatelé:
aneb jejich zástupci v zemi.
A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, Md.
H. CLAUSENIUS & CO., 95 Deadborne Str., Chicago, Illinois

Storž
TRIUMPH BEER
"Delicious with your lunch"
STORZ BREWING CO. OMAHA NEBRASKA
CHAS. STORZ, 1827-29 Sherman Ave. OMAHA NEBRASKA

Severovy Léky jsou připravovány v moderní laboratorii od zkušených lékařníků.
KAŠEL A NASTUZENÍ
nemusí nikdo trpěti, nebo obě dá se vyléčiti. Mnohé pří-
pravky poskytnou jen dočasnou úlevu, avšak
SEVERŮV BALSÁM PRO PLÍCE
a Tabletky proti chřipce a nastuzení léčí trvale. Tablet-
ky odstraní nastuzení a odvrátí jeho vážné následky. Bal-
sám pro plíce zastaví kašel, utiší podráždění, uvolní a
vypudí hlen a učiní dýchání lehčím.
Cena 25 a 50 centů.

Severovy Léky doporučují a prodávají lékárníci.
Při koupi udejte výslovně, že chcete "Severovy léky."
Severův OLEJ SV. GOTHARDA
Užitečné při onemocněních na zápalu ho-
lavy, vřetiny, zápalu, nachlazení, otoků,
na potápní a bolestí v ústech. Jeho
vzpravenost a usmířující účel ho-
lavy, při svazí puvat a prout.
Cena 50 centů.
Severův ZIVOTNÍ BALSÁM
Užitečné a osvěžuje oslablou tělesnou
soustavu a působí vřetěně proti každé
oslabivosti, otoků, zápalu a vřet-
činným jater. Trváti vřetěně silnou
léč a osvěžuje vřetěně oslablou těles-
nou sílu v vřetěně zranění.
Cena 25 centů.
Porada lékařská od zkušeného lékaře zdarma.
W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA